

Bioloog en schrijver Midas Dekkers (1946) neemt ons mee op een reis door de tijd én zijn leven aan de hand van zijn meest gekoesterde bezittingen.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

BROTHER CE-60

“Mijn nieuwe boek, *Rood; een bekoring*, heb ik op deze beeldschone Brother CE-60 geschreven. Ik heb geen computer. Schrijven op een computer is een heel ander ambacht. Mensen die op een computer werken tikken eerst en dan pas denken ze na, omdat ze het toch steeds kunnen veranderen. Ik heb leren tikken op oude tikmachines. Een tikmachine geeft fysiek contact, en zo wordt schrijven een samenwerking tussen hoofd en vingers. Er moet iets zintuiglijks bijkomen, anders wordt het niks.”

VEERTIG JAAR

“Ik heb deze gitaar minstens veertig jaar. Destijds heb ik twee jaar les gehad van een heel aardige mevrouw. Toen haar man bij haar wegliep, stortte zij zich op haar leerlingen. Nou ja, wij hebben een paar heel aardige dagen gehad maar daarna was het wel over met die lessen. Ik kan er nog steeds geen hout van, maar dat maakt het juist leuk. Dagelijks vermoord ik op mijn manier Bach en Mozart en geniet daar enorm van. Meestal wacht ik wel tot mijn vriendin slaapt. Ruth is ook heel blij dat mijn arm nu gebroken is, want ik heb mijn gitaar al vijf weken niet aangeraakt.”

↑ **‘Gods geheimen van het heelal zitten in het detail’ → ‘Ik had dolgraag**

MATROZENPAKJE

“Hier zie je mij vlak voor mijn Eerste Heilige Communie. Nu kreeg ik eindelijk mijn eigen matrozenpakje! Eenmaal in de kerk bleek ik het enige matrozenpakje, omdat ze net uit de mode waren geraakt. Wat een ramp. Ik sta hier met mijn zus en broer voor het café van mijn ouders aan het Amsterdamse Muntplein. Het is fantastisch om in een café op te groeien. Want daar heb je een heleboel ‘ooms en tantes’ waardoor de opvoeding vanzelf gaat. In ons café zag je het stiekeme, besmukte van de burgerlijke, katholieke jaren vijftig. Het was een nette zaak vol nette mensen. Maar niet alle meneren die binnenkwamen waren getrouwd met de mevrouwen die ze bij zich hadden.” ▶

MD

Midas Dekkers → ‘Mijn we is de heerlijkste plek ter

WANTSEN

“Deze wantsen heb ik nog eigenhandig om zeep geholpen in mijn studententijd. Dat gepeuter met die pootjes vond ik zo leuk! Maar al snel begreep ik dat het aan spelden rijgen van dieren niet de beste manier is om tot uiting te brengen dat je van ze houdt. Als ik mijn eerste vuurwantsje van het jaar zie, ben ik gelukkig. Gods geheimen van het heelal zitten in het detail. Echt grote biologen – ik niet natuurlijk – hebben allemaal jarenlang geprutst aan onaanzienlijke beestjes voor ze met grote ideeën kwamen.”

VAN OPA

“Mijn opa was een echte ouderwetse opa met een vest aan met zo'n horlogeketting en met een hoed op, zoals deze. Opa's van nu rennen in een felgekleurd trainingspak over straat. Dan denk ik: wat moet er van hun kleinkinderen terecht komen? Ik had een bloedhekel aan mijn opa, hij was ongehoord burgerlijk. Maar je moet ouder worden om in te zien dat juist datgene waar je je tegen afzet je eigen ziel vormt. Ik zou dolgraag aan het eind van de negentiende eeuw hebben geleefd. Het mooie landschap en de mooie steden waren nog niet kapotgemaakt.”

WEESPERKARSPEL

“Als het waait, zie je dat op deze vlag ‘Weesperkarspel’ staat. Weesperkarspel was een enorm gebied dat bestond uit een paar dorpen rondom Weesp. Ze werden bestuurd vanuit dit gemeentehuisje uit 1867, tot Amsterdam in de jaren zestig een van die dorpjes inpikte en daar de Bijlmer van maakte. Toen is die gemeente opgeblazen. Waar die vlag hangt heeft altijd een werkelijk prachtige gevelsteen gezeten met ‘Weesperkarspel’ erop. Toen de gemeente werd opgeheven hebben ze de gevelsteen in het museum van Weesp gezet, op zolder, waar hij wordt opgegeten door ratten en

schimmel. Dus ik heb die mensen gevraagd of ik die gevelsteen weer op zijn plekkie terug mocht zetten. Nee, dat mocht niet. Toen heb ik uit nijd een hele doos vlaggen laten maken.”

MID

aan het eind van de negentiende eeuw geleefd' → 'Ik hield van techniek. Als je een piemel had, had je ook een soldeerbout'

JUWEEL

“In Drenthe is een dierenparkje voor kleine kindjes en ze vroegen mij dat te openen met een lezing voor kinderen van vier tot zes. Zelden heb ik zo gezweet van angst en narigheid. Daarna kreeg ik dit juweel. Ik schat dat de albatros in de jaren twintig is opgezet. Ze hebben er een landschapje omheen gebouwd in een poging de natuur na te bootsen. Onmogelijk. Dat kwam omdat ze in die tijd nauwelijks natuurfilms hadden. Wij hebben *National Geographic*, maar dat beeld van de natuur is nog vertekender dan dit opgezette beest. Altijd nét als de cameraman langskomt, bemachtigt het beest een prooi. Nou, moet je zelf eens de natuur ingaan om te filmen. Er gebeurt geen zák, hoor.”

TECHNIEK

“Alle jongetjes in mijn tijd lasen de boeken van Leonard de Vries, zoals *Het Jongens Radioboek deel 1* en *2*. Daarin werd uitgelegd hoe je radiootjes maakte. Ik vond oude techniek prachtig. Als je een piemel had, had je ook een soldeerbout. Dat ik later in een band zat was ook niet omdat ik zo goed kon spelen, maar omdat ik versterkers kon bouwen. Als ze het tijdens het optreden begaven, repareerde ik ze.”

PRETTIGE PLEK

“Mijn wc is de heerlijkste plek ter wereld. Ik zet me af tegen onze ontzettende eetcultuur. Gastronomie wordt ons aanbevolen als een soort wetenschap, een tópcultuurverschijnsel. Terwijl het niks anders is dan stukjes plant en stukjes lijk in je mond stoppen. Daartegenover staat poepen, maar daar wordt nooit over geschreven. Ik verheug me bij het eten soms al op het resultaat. De beslotenheid van een wc is ook zo prettig, hè. Wat ze nu doen, dat weghalen van die telefooncellen, die mensen hebben er niets van begrepen! Het gaat niet om telefoneren, maar om het genot van zo'n klein hokje.”

had je ook een soldeerbout'

ZIN IN ROOD?

Het nieuwste boek van Midas Dekkers, *Rood; Een bekoring*, ligt nu in de winkel. En is als boek (3x) én als luisterboek (5x) te winnen! Mail ons via redactie@zin.nl. Midas Dekkers – *Rood; Een bekoring*, € 19,95

